

JEZUS — KOTWICA DUSZY

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 5 lutego

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Hbr 6,4-6; Mt 16,24; Rz 6,6; Hbr 10,26-29; 6,9-13.17-20.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Jej to [nadziei] trzymamy się jako kotwicy duszy, pewnej i mocnej, sięgającej aż poza zasłonę, gdzie jako poprzednik wszedł za nas Jezus, stawszysy się arcykapłanem według porządku Melchisedeka na wieki” (Hbr 6,19-20).

Hbr 5,11-6,20 stanowi przerwę w teologicznym wywodzie o kapłańskiej służbie Jezusa dla nas. Paweł wtrąca tu mocne ostrzeżenie przed groźbą odpadnięcia od Chrystusa.

Najwyraźniej tym, do których napisał, groziło realne niebezpieczeństwo ześlizgnięcia się po równi pochyłej użalania się nad sobą i niewierności. Apostoł Paweł był zatroskany tym, że jego adresaci mieli przytłumioną duchową wrażliwość wskutek trudnej sytuacji, w jakiej się znaleźli, a przez to przestali się rozwijać w zrozumieniu i przeżywaniu ewangelii.

Czyż nie wszystkim nam grozi podobne niebezpieczeństwo zniechęcenia z powodu trudności, a w konsekwencji odejścia od Boga?

Jednak to mocne ostrzeżenie kończy się na pełnej emocji zachęcie. Paweł wyraża wiarę w duchowe powodzenie swoich adresatów i wywyższa Jezusa jako ucieleśnienie danej im niezawodnej Bożej obietnicy zbawienia (zob. Hbr 6,9-20). Ten cykl składający się z ostrzeżenia i zachęty powtarza się w Hbr 10,26-39.

Przestudiujemy ten cykl i skupimy się na mocnych słowach zachęty, jakie Jezus kieruje do nas przez Pawła.

Przeczytaj Hbr 6,4-5. Co wierzący otrzymali w Chrystusie, gdy byli wierni wobec Niego?

Zostać *oświeconym*, znaczy doświadczyć nawrócenia (zob. Hbr 10,32). Odnosi się to do tych, którzy odwrócili się od *ciemności* władzy szatana do *światłości* Boga (zob. Dz 26,17-18). Oznacza to wyzwolenie z grzechu (zob. Ef 5,11) i nieświadomości (zob. 1 Tes 5,4-5). Forma użytego w Hbr 6,4 greckiego czasownika sugeruje, że to oświecenie jest dziełem Boga dokonany przez Jezusa, Odblask Chwały Boga (zob. Hbr 1,3).

Zakosztowanie daru niebiańskiego i stanie się uczestnikami Ducha Świętego to synonimiczne wyrażenia. *Dar* Boga może oznaczać Jego łaskę (zob. Rz 5,15) albo Ducha Świętego, przez którego Bóg udziela łaski (zob. Dz 2,38). Ci, którzy *zakosztowali* Ducha Świętego (zob. J 7,37-39; 1 Kor 12,13), doświadczyli *łaski* Boga, która obejmuje moc do wypełniania Jego woli (zob. Ga 5,22-23).

Zakosztowanie wspaniałości słowa Bożego (zob. Hbr 6,5 BT) jest osobistym doświadczeniem prawdy ewangelii (zob. 1 P 2,2-3). Wyrażenie *moce wieku przyszłego* odnosi się do cudów, których Bóg dokona dla wierzących w przyszłości — zmartwychwstania (zob. J 5,28-29), przemienienia ciała i życia wiecznego. Jednak wierzący zaczynają ich *kosztować* już teraz. Doświadczyli bowiem duchowego zmartwychwstania (zob. Kol 2,12-13), odnowienia umysłu (zob. Rz 12,2) i życia wiecznego w Chrystusie (zob. J 5,24).

Paweł przypuszczalnie nawiązuje tu do pokolenia Izraelitów na pustyni, które doświadczyło łaski Bożej i zbawienia. Owo pokolenie na pustyni zostało *oświecone* przez słup ognia (zob. Ne 9,12,19; Ps 105,39), cieszyło się niebiańskim darem manny (zob. Wj 16,15), doświadczyło działania Ducha Świętego (zob. Ne 9,20), skosztowało *dobrych słów Pana* (zob. Joz 21,45 UBG) oraz *mocy wieku przyszłego* w postaci *cudów i znaków* dokonanych dla ich wyzwolenia z Egiptu (zob. Dz 7,36). Jednak Paweł sugeruje, że jak pokolenie Izraelitów na pustyni odstąpiło od Boga mimo posiadanych dowodów Jego łaski (zob. Lb 14,1-35), tak adresaci listu znajdują się w podobnym niebezpieczeństwie, mimo wszelkich dowodów Bożej przychylności, jakie otrzymali.

Jakie jest twoje doświadczenie w sprawach, o których mówiliśmy w tej części lekcji? Na przykład, jak doświadczyłeś oświecenia, o którym jest mowa w studiowanych wersetach?

Porównaj Hbr 6,4-6; Mt 16,24; Rz 6,6; Ga 2,20; 5,24; 6,14. Co sugeruje to porównanie w kwestii znaczenia krzyżowania Chrystusa?

Grecki oryginał uwypukla słowo przetłumaczone jako *niemożliwy* (zob. Hbr 6,4). Jest rzeczą niemożliwą odnowić tych, którzy *odpadli*, gdyż „ponownie krzyżują Syna Bożego” (Hbr 6,6). Paweł pragnie podkreślić, że *nie ma innego sposobu zbawienia jak tylko przez Chrystusa* (zob. Dz 4,12). Zbawienie w jakikolwiek inny sposób jest tak samo niemożliwe, jak to, „żeby Bóg skłamał” (Hbr 6,18 BĒ) albo jak podobanie się Bogu „bez wiary” (Hbr 11,6).

Ponowne krzyżowanie Syna Bożego to opisowe wyrażenie, które podkreśla coś, co dzieje się w osobistej relacji między Jezusem a wierzącym człowiekiem.

Gdy żydowscy przywódcy doprowadzili do ukrzyżowania Jezusa, uczynili to dlatego, że zagrażał On ich władzy i niezależności. W ten sposób chcieli wyeliminować Jezusa jako swojego osobistego wroga. Podobnie ewangelia rzuca wyzwanie niezależności i samowoli człowieka na najbardziej fundamentalnym poziomie. Istotą chrześcijańskiego życia jest branie swego krzyża i zapieranie się siebie (zob. Mt 16,24). To znaczy, że mamy ukrzyżować *świat* (zob. Ga 6,14), *starego człowieka* (zob. Rz 6,6) i „ciało swoje wraz z namiętnościami i żądzami” (Ga 5,24). Celem chrześcijańskiego życia jest zaznanie tego rodzaju śmierci. Jeśli nie doświadczymy takiej śmierci własnego ego, to nie możemy przyjąć nowego życia, którym Bóg pragnie nas obdarzyć (zob. Rz 6,1-11).

Zmagania toczone między Jezusem a własnym ja to zmagania śmiertelne (zob. Rz 8,7-8; Ga 5,17). Jest to najtrudniejsza bitwa, której nie da się rozstrzygnąć w krótkim czasie. Ten fragment *Listu do Hebrajczyków* nie odnosi się do tych, którzy toczą walkę ze *starym człowiekiem* i *ciałem*, ale czasem upadają. Grzech, o którym jest tu mowa, popełniają ci, którzy po tym, jak doświadczili autentycznego zbawienia i tego, co się z nim wiąże (zob. Hbr 6,4-5), dochodzą do wniosku, że Jezus jest zagrożeniem dla takiego życia, jakiego chcą, a zatem z rozmysłem zrywają więz z Nim. Póki ludzie świadomie i nieodwołalnie nie odwrócą się od Chrystusa, wciąż pozostaje nadzieja na ich zbawienie.

Co znaczy śmierć dla własnego ja i niesienie krzyża? W jakiej kwestii najtrudniej przychodzi ci poddanie się panowaniu Chrystusa?

Ostrzeżenie płynące z Hbr 6,4-6 jest bardzo podobne do tego zawartego w Hbr 10,26-29. Paweł wyjaśnia, że odrzucenie ofiary Jezusa pozostawia człowieka bez jakiegokolwiek drogi do przebaczenia grzechu, bo nie ma innego środka przebaczenia poza Jezusem (zob. Hbr 10,1-14).

Przeczytaj Hbr 10,26-29. Na jakie trzy sposoby apostoł opisuje grzech, po którym nie ma przebaczenia?

Paweł nie twierdzi, że nie ma zadośćuczynienia za jakikolwiek grzech popełniony po przyjęciu poznania prawdy. Bóg bowiem wyznaczył Jezusa jako naszego Orędownika (zob. 1 J 2,1). W Nim mamy przebaczenie grzechów (zob. 1 J 1,9). Grzech, po którym nie ma już ofiary ani pojednania, został opisany jako podeptanie Syna Bożego, zbezczeszczenie krwi przymierza oraz znieważenie Ducha Świętego (zob. Hbr 10,29). Przyjrzyjmy się znaczeniu tych wyrażań.

Wyrażenie „Syna Bożego podeptał” (Hbr 10,29) opisuje odrzucenie panowania Jezusa. Tytuł Syn Boży przypomina o tym, że Bóg posadził Jezusa po swojej prawicy i obiecał uczynić Jego wrogów *podnóżkiem* pod Jego stopami (zob. Hbr 1,13; zob. także Hbr 1,5-12.14). Podeptanie Jezusa oznacza, że odstępcą potraktował Go jak wroga. W kontekście wywodu przedstawionego w liście (zob. Hbr 1,13) można wywnioskować, że jeśli chodzi o życie odstępcy, Jezus został zrzucony przez niego z tronu (który odstępcą następnie sam zajął) i uczyniony podnóżkiem. Tego przecież pragnął Lucyfer w niebie (zob. Iz 14,12-14) i tego będzie próbował dokonać *człowiek niegodziwości* w przyszłości (zob. 2 Tes 2,3-4).

Wyrażenie „zbezczeszczył krew przymierza” (Hbr 10,29) odnosi się do odrzucenia ofiary Jezusa (zob. Hbr 9,15-22). Oznacza, że krew Jezusa została pozbawiona swojej oczyszczającej mocy.

Wyrażenie „znieważył Ducha łaski” (Hbr 10,29) ma naprawdę mocną wymowę. Występujący tu grecki czasownik *enybridzein* (*znieważzyć, obrazić, głęboko urazić*) obejmuje manifestację żądy władzy cechującej się butą i arogancją. Słowo to jest zdecydowanym przeciwieństwem charakterystyki działań Ducha Świętego jako Ducha Łaski. Oznacza, że odstępcą odpowiada zniewagą na łaskawość Boga.

Tak więc tego rodzaju odstępcą znajduje się w sytuacji nie do pozazdroszczenia. Odrzuca Jezusa jako jedyną ofiarę i znieważa Ducha Świętego — Jedynego, który może go doprowadzić do nawrócenia.

Po mocnym i szczerym ostrzeżeniu przekazanym w Hbr 6,4-8 Paweł wyraża ufność, że jego adresaci nie odpadli jeszcze od Syna Bożego ani nie odpadną od Niego w przyszłości. Jest on przekonany, że przyjmą oni ostrzeżenie i wydadzą odpowiednie owoce. Są oni jak *ziemia*, która była uprawiana przez Boga i wydaje rośliny, jakich On oczekuje. Tacy ludzie otrzymają „błogosławieństwo od Boga” (Hbr 6,7) — zbawienie (zob. Hbr 6,9).

Przeczytaj Hbr 6,9-12. Wymień dobre rzeczy, które dokonali adresaci Pawła i nadal dokonują, oraz wyjaśnij, co to oznacza.

Wierzący okazują swoją miłość do Bożego *imienia*, to znaczy do samego Boga, przez usługiwanie świętym. Nie chodzi tu o sporadyczne czyny w przeszłości, ale stałe działania kontynuowane w teraźniejszości. Sporadyczne czyny nie świadczą o prawdziwym charakterze człowieka. Najważniejszym dowodem miłości do Boga nie jest religijność sama w sobie, ale czyny miłości dokonywane na rzecz bliźnich, zwłaszcza tych potrzebujących pomocy (zob. Mt 10,42; 25,31-46). Tak więc Paweł wzywa współwierzących, by *nie zapominali* czynić dobra (zob. Hbr 13,2.16).

Przeczytaj Hbr 6,12. Werset ten ostrzega przed *ociężałością* (BW) czy *ospałością* (BT) cechującymi tych, którzy zaniedbali dążenie do dojrzałości i którym grozi odpadnięcie od Chrystusa (zob. Hbr 5,11). Biblijna nadzieja jest podtrzymywana nie przez intelektualne ćwiczenie wiary, ale wiarę wyrażaną w czynach miłości (zob. Rz 13,8-10).

Paweł pragnie, by jego czytelnicy naśladowali tych, którzy przez wiarę i cierpliwość odziedziczyli obietnice Boże. Przedstawił wcześniej pokolenie Izraelitów na pustyni jako negatywny przykład tych, którzy przez brak wiary i wytrwałości nie odziedziczyli Bożych obietnic. Następnie przedstawia Abrahama (zob. Hbr 6,13-15) jako przykład kogoś, kto przez wiarę i cierpliwość odziedziczył obietnice. Lista pozytywnych przykładów jest długa i obejmuje bohaterów wiary w 11. rozdziale *Listu do Hebrajczyków*, a kończy się na samym Jezusie w 12. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* jako największym przykładzie wiary i cierpliwości (zob. Hbr 12,1-4). W Ap 14,12 wiara, cierpliwość i przestrzeganie przykazań są cechą świętych w czasie końca.

Czasami musimy skierować słowa ostrzeżenia do tych, których kochamy. Czego możemy się nauczyć od Pawła w kwestii ostrzegania i wspierania bliźnich?

Swoje ostrzeżenie przed odstępstwem oraz zachętę do miłowania i wiary Paweł wieńczy pięknym i poruszającym przedstawieniem pewności, jaką mamy w Chrystusie.

Przeczytaj Hbr 6,17-20. Jak Bóg gwarantuje spełnienie swoich obietnic wobec nas?

Bóg gwarantuje spełnienie swoich obietnic wobec nas na kilka sposobów. Po pierwsze potwierdza swoje obietnice przysięgą (zob. Hbr 6,17). Według *Pisma Świętego* Boże przyrzeczenia dane Abrahamowi i Dawidowi stały się ostateczną podstawą ufności w niezmienną przychylność Boga wobec Izraela. Gdy Mojżesz pragnął wyprosić Boże przebaczenie dla Izraelitów po ich odstępstwie pod górą Synaj, odwołał się do Bożej przysięgi złożonej Abrahamowi (zob. Wj 32,11-14; Rdz 22,16-18). Siła tej prośby opierała się na tym, że Boże przyrzeczenie jest nieodwołalne (zob. Rz 9,4; 11,28-29).

Podobnie gdy psalmista Etan wstawiał się do Boga za Izraelitami, powołał się na Boże przyrzeczenie dane Dawidowi. Bóg powiedział wtedy: „Nie naruszę przymierza mego i nie zmienię słowa ust moich, raz przysiągłem na świętość moją, że nie skłamię Dawidowi. Potomstwo jego trwać będzie na wieki, a tron jego jak słońce przede mną, jak księżyc, ustanowiony na wieki, wierny świadek na niebie” (Ps 89,35-38). Według *Nowego Testamentu* oba przyrzeczenia wypełnione zostały w potomku Abrahama — Jezusie — który wstąpił do nieba i zasiadł na tronie Dawida (zob. Ga 3,13-16; Łk 1,31-33.54-55).

Po drugie Bóg zagwarantował spełnienie swoich obietnic wobec nas przez fakt, iż Jezus zasiadł po Jego prawicy. Wniebowstąpienie Jezusa miało na celu wzmocnienie obietnicy danej wierzącym, gdyż Jezus wstąpił do nieba „jako poprzednik (...) za nas” (Hbr 6,20). Tak więc wniebowstąpienie Jezusa ukazuje nam pewność Bożego zbawienia przygotowanego dla nas. Bóg przywiódł Jezusa do chwały „za cierpienia śmierci (...) za każdego” (Hbr 2,9), aby „doprowadzić wielu do udziału w swojej chwale” (Hbr 2,10 BKR). Obecność Jezusa przed Ojcem jest *kotwicą duszy* (zob. Hbr 6,19) sięgającą Bożego tronu. Bóg zaręczył w ten sposób swoim autorytetem, że spełni swoją obietnicę daną nam w Jezusie. Czy potrzebujemy jeszcze innego zapewnienia?

Co czujesz, gdy myślisz o tym, że Bóg złożył ci przyrzeczenie? Dlaczego już choćby ta myśl powinna nam dawać pewność zbawienia, nawet jeśli czujemy się niegodni?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Najcięższą walką jest walka z samym sobą. Poddanie własnego ja i podporządkowanie wszystkiego woli Boga łączy się ze zmaganiem. Jednak człowiek musi poddać się Panu, zanim dostąpi odnowienia w świętości”³¹.

„Jan pragnął być podobny do Jezusa i pod przekształcającym wpływem miłości Chrystusa stał się łagodny i pokorny. Ukrył swoje ego w Jezusie. Bardziej niż jego towarzysze Jan poddał się mocy cudownego przykładu Chrystusa. (...)”

Głęboka miłość Jana do Chrystusa sprawiała, że zawsze pragnął być u Jego boku. Zbawiciel miłował wszystkich dwunastu, ale Jan najszybciej z nich się uczył. Był młodszy od innych i z większą ufnością — dziecinną ufnością — otworzył serce dla Jezusa. Dzięki temu zyskał więcej sympatii Chrystusa — to przez niego najgłębsze duchowe nauki Zbawiciela zostały przekazane ludzkości.

(...). Piękno świętości, która go przemieniła, jaśniało blaskiem Chrystusowym na jego twarzy. Z uwielbieniem i miłością wpatrywał się w Zbawiciela, aż podobieństwo do Chrystusa i wspólnota z Nim stały się jego jedynym pragnieniem, a w jego charakterze odzwierciedlił się charakter Mistraza”³².

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Życie Jana, umiłowanego ucznia, i Judasza Iskarioty ukazuje zdecydowany kontrast. Gdy Jezus ujrzał Jana i jego brata Jakuba, nazwał ich Boanerges — Synami Gromu. Jan miał poważne wady charakteru. Judasz także miał wady, ale nie bardziej dramatyczne czy poważniejsze niż wady Jana. Dlaczego Jan został przemieniony na obraz Jezusa, a Judasz popełnił grzech przeciwko Duchowi Świętemu? Na czym polegała różnica?

2. Jezus zaprasza wierzących, by wzięli swój krzyż i poszli za Nim. Czym różni się niesienie swojego krzyża od ulegania przemocy ze strony ludzi?

3. Dlaczego Bóg wymaga od nas pełnego poddania się Mu? Jak wolna wola wiąże się ze zbawieniem?

³¹ Ellen G. White, *Pokój, za którym tęsknisz*, wyd. 3, Warszawa 2011, s. 42-43.

³² Taż, *Krzyż i miecz*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 310. Przeczytaj także rozdział *Jan — umiłowany uczeń*, w: tamże, s. 307-310; rozdział *Judasza*, w: Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 527-532.